

1

J

ohner kifejezetten azért cövekelte le magát a Byzantium Állomás félhomályos, rossz szellőzésű, bádoghengerre emlékeztető étkezdéjében, hogy verekedjen, így nem látta okát, miért vesztegetné tovább az idejét.

– Hé! – A hangja erős volt, rekedt és fenyegető. – Te lófarakas!

A kiáltás nyomán csend támadt a helyiségben; a jelen lévő alkoholisták, teherszállítók és rakodómunkások mind Johner-re néztek. Egyetlenegy ember nem fordult meg: az a fenyegető külsejű fickó, akit Johner megpróbált felbosszantani. A férfi úgy társalgott a cimboráival, mintha semmit se hallott volna.

Johner megköszöri a torkát. Tett egy újabb megjegyzést, ezúttal hangosabban beszélt, és sértőbb szavakat használt. Magában már megfogalmazta a harmadik sértést is, de

erre nem volt szükség, mert áldozata a mellette állók egyike által jelzett irányba fordult, és végre Johnerre pillantott.

A fickó felállt, és a helyiség másik végébe nézett. Az arcán látszott, akár gyilkolni is kész. *Eddig minden rendben* – gondolta Johner.

Johner magas, izmos férfi volt; nem sokszor fordult elő vele, hogy erőhátrányba került, de most, ez a lófarkas fickó legalább húsz centivel magasabb, és harminc kilóval nehezebb volt nála. Ráadásul az arcán, laposra vert orrán látszott, hogy már jó néhány küzdelemben próbára tette hatalmas izmai erejét.

Semmi gond – gondolta Johner. – *Mit ér az élet kihívások nélkül?*

– Mit mondtál? – kérdezte Laposorr rekedt hangon. A nyakán megfeszültek a kötélvastagságú inak.

Nem arról volt szó, hogy nem értette Johner szavait, inkább igazolni szeretne volna a helyiségben tartózkodó harminc-egynéhány úrfuvaros és rakodómunkás előtt, hogy igenis okkal és joggal bünteti meg az őt sértegető embert.

Johner szivarral a szájában elmosolyodott, és félrerúgta a széket, amin addig a lábát tartotta. A szék végigcsúszott a padlón, a falhoz csattant.

– Azt – mondta habozás nélkül –, hogy ha egész este úgy akarsz vihorászni, mint valami kiscsaj, akkor talán jobban tennéd, ha olyan helyre mennél, ahol nem zavarod a felnőtt férfiakat. Idegesítő vagy.

Szavait harsány röhögés követte, de amikor Laposorr körbenézett, a rakodók azonnal elnémultak.

Hoppá! – gondolta Johner. – *Sikerült kiválasztanom a helyi nagymenőt.*

– Egyébként... – Kivette a szájából a szivart, és Laposorr felé bökött vele. – ...tetszik az orrod. Mondd, hol lehet ilyet faragtatni?

Elpöckölte a szivarvéget, ami Laposorr mellkasához repült, majd a padlóra esett. A fickó Johnerre meredt, az orrcimpája remegett, vérekes szeme kiguvadt. Elindult Johner irányába.

Johner felemelte a kezét, és úgy állt fel a székéről, mintha nem akarna összetűzésbe kerülni a nála jóval izmosabb férfival.

– Figyelj, haver! – mondta. – Most nehogy azt mondd, hogy túl messzire mentem! Talán megsértettelek? Tudod, szokásom az ilyesmi.

Beszéd közben szemügyre vette Laposorr barátait, akik a fegyvereik felé csúszatták a kezüket. Nyíltan egyikük sem tarthatott magánál semmiféle fegyvert – ez ellenkezett az Állomás szabályzatával –, de természetesen mindegyiküknél volt valamilyen, gyilkolásra alkalmas eszköz. A rakodókról mindenki tudta, hogy magasról tesznek a szabályzatra.

– Megöllek – jelentette ki Laposorr, és félrerúgta a kettesük között álló széket.

– Ezek szerint megsértettelek – vontta le a következtetést Johner.

Mielőtt feleszmélt, egy ököl csattant az arcába. A feje hátralökődött. Hanyatt zuhant, és feldöntve egy tányérokka, tállakkal teli asztalt, elterült a padlón. A körülötte ülő rakodók úgy iszkoltak félre, mint a csótányok, ha fény villan rájuk. Johner az oldalára fordult, maga alá húzta a lábát, és felállt. A következő pillanatban máris kapott egy újabb, koponya-reccsentő ütést.

A falhoz vágódott, és megpróbálta összeszedni magát.

– Ide hallgass – mondta –, nem kellett volna beszólnom. Sajnálom, rendben? Semmi értelme a balhénak.

Pontosan az történt, amire számított: Laposorr, a győzelme biztos tudatában, még dühödtebben rontott rá. Támadás közben úgy vicsorgott, mintha farkas lenne, Johner meg valami védtelen bárányka.

Mielőtt azonban ismét lesújthatott volna, Johner félrehajolt. Laposorr ökle a falba csapódott. A férfi visszarántotta a kezét, és fájdalmasan felüvöltött.

– Ez most biztos fáj – jegyezte meg Johner, miközben elépett a faltól, hogy több helye legyen manőverezni. – Bibis lett a kezed? Megpuszlikáljam?

Laposorr őrjöngve félrelökött egy asztalt, és ismét Johnerre rontott. Ezúttal azonban már kissé óvatosabban mozgott.

– Gyere csak! – mondta Johner. – Ne légy ennyire félénk! – Előretolta az arcát, rámutatott. – Rajta, mutasd meg, mennyire szeretsz!

Alighogy kiejtette a szavakat, Laposorr ismét támadott. Johner ezúttal a karjával hárította az ütést, közelebb lépett, és ő is eleresztette a kezét.

Szokásához híven keményet ütött. Vér fröccsent Laposorr szájából, de a nagydarab fickó nem fogott padlót. Csak állt a helyén, üres tekintettel bámult, olyan képet vágott, mintha megpróbálna rájönni, hol van, mi a neve, és miért fáj annyira az arca. Johner azonban tudta, hogy a férfi egyszer abba hagyja az értetlen pislogást.

Mielőtt Laposorr bármit tehetett volna, Johner ágyékon rúgta. Laposorr ordítva görnyedt össze. Johner előrébb lépett, és elhelyezett egy pompás felütést. Laposorr úgy dőlt hátra, mint valami zsák.

A vérző szájú és orrú férfi a padlóra zuhant. Johner tudta, még nem ért véget a küzdelem; addig nem lehetett befejezettnek tekinteni a dolgot, amíg ellenfele barátai a közelben voltak. A rakodók ujjongva integettek, amikor a haverjuk állt győzelemre, meg se moccantak, hogy véget vessenek a küzdelemnek, ám most, hogy kedvencük elterült, úgy érezték, tenniük kell valamit.

Előkapták sokkpisztolyaikat, és Johnerre rontottak. Johnernél is volt fegyver, de nem vette elő; tudta, a három az egy elleni harcban nem sokat érne a stukkere.

Tudta, segítség nélkül nem érhet el sikert.

– Rajta! – bízta Laposorr barátait. – Lőjtek szét! Lőjtek, mert ha nem teszitek, úgy végzitek, mint nyálas ki barátok!

A három férfi közül az egyik hirtelen előrezuhant – mint ha egy láthatatlan kéz csapott volna le rá hátulról. Egy pillanattal később Johner meglátta a kerek székével érkező Vriessst, aki a kezében tartott sokkolóval a második rakodót is elkábította. A szerencsétlen flótás azt se tudta, mi okozza neki az irtózatot, csak annyit fogott fel, hogy ha nem történik valami, rostokra szakadnak az izmai.

Johner átlátta a helyzetet. Vriess egyáltalán nem élvezte a dolgot, gyűlölte a fegyvereket, ám Johnerbe két-három embernek elegendő szadizmus szorult.

Laposorr harmadik barátja még mindig állt, de őt összezavarta a társait ért támadás. Mielőtt észbe kaphatott volna, egy szőke férfi mellbe rúgta.

Hoppá, itt van Krakke – gondolta Johner. – Pontos, mint mindig.

Laposorr harmadik társa egy ártatlan kívülálló ölében landolt, aki ijedtében megragadta a fickó ingét, és ököllel ütni kezdte a fejét. Ennek az lett a következménye, hogy három olyan rakodó is bekapcsolódott a verekezésbe, akik nem tartoztak se Johner, se Laposorr bandájához.

Johner elvigyorodott. *Minél többször csináljuk, annál jobban megy a dolog!*

Persze a rakodókat se kellett különösebben biztatni, ha verekezésről volt szó, ők is szerették az efféle szórakozást.

Mivel Laposornak és társainak más elfoglaltságuk akadt, Johner nyugodtan leülhetett volna, hogy hátradőlve szemlélje az eseményeket, ám ő sem akart kimaradni a buliból. Oda lépett egy félig részeg bámészkodóhoz, és úgy állon vágta, hogy a férfi átrepült egy asztal fölött.

– Hé! – kiáltott fel egy vörös szakállas fickó. – Bántottad a haveromat?

– Talán nem tetszik? – ordított rá Johner, és felkészült a szakállas támadására.

* * *

A két folyosó közötti fal mellett kuporogva Call adatot kért a belső órájától. *Mostanra* – állapította meg – *Johnernek fel kellett forrósítania a helyzetet*. Egyelőre azonban meg se reccsent az állomás interkomja.

Call megfordult, és egy pillantást vetett fegyvert szorongató társára, aki a szokásosnál is félelmetesebbnek tűnt; vélhetőleg az árnyékok és a fény játéka miatt látszott úgy, hogy a szeme alatt és az arca két oldalán mély gödrök sötétlenek. A valódi gödrök, a valóban mély vermek azonban nem a nő arcán, hanem a lelkében voltak.

Call összeráncolta a homlokát, amikor idáig jutott a gondolatmenetben.

Ki vagyok én, hogy a lélekről beszéljek?

A folyosón hirtelen megszólaltak az interkomkészülékek.

– Biztonságiak az ebédlőbe! Siessetek, seggfejek! Helyzet van!

Call kilesett a folyosóra. Láta, hogy a közelben posztoló két őr azonnal elindul az ebédlő irányába.

Az őrök befordultak a sarkon, és eltűntek Call szeme elől. Call egy darabig még hallotta lépteik dobbanását, de ez a zaj is hamarosan elenyészett.

Call, ha valaki más áll mögötte, minden bizonnyal megfordul, és tudatja társával a frissen szerzett információt, de ebben az esetben erre nem volt szükség. Társa nem látta ugyan az őröket, mégis tudta, hogy elhagyták posztjukat.

Végül is érthető. Ő Ripley. Sok olyan dologra képes, amire az emberek nem.

Mivel Ripley tartotta a kezében a fegyvert, ő indult el a folyosón, ő vezette Callt. Kecsesen, mégis erőtakarékosan mozgott, úgy lépkedett, akár egy prédára induló vadász.

Call megpróbálta utánozni Ripley mozgását, de nem járt sikerrel. Nem lopakodásra tervezték.

A folyosószakasz közepén jártak, elhaladtak a hely mellett, ahol korábban a két őr állt. A falon egy kör alakú hegesztést láttak. Ha nem tudják, hogy mit és hol kell keresniük, talán nem is veszik észre a gondosan lezárt nyílást.

De tudták, és mivel korábban már tucatnyi hasonló állomáson jártak, azzal is tisztában voltak, mit kell tenniük.

Ripley letette a fegyverét, majd végigtapogatta a kör alakú hegesztést. Mindkét kezével megragadta a kerek fémlemez szélét, és a fogát összeszorítva tekerni kezdte. Éles fémsikoly hallatszott; a behegesztett kerek lap lassan elfordult. Ripley letépte a fémlemezt, és úgy tette félre, mintha csak egy tálca lenne. A nyílás szűk volt, az átmérője akkora lehetett, mint Ripley vállának szélessége. Mögötte egy jól megvilágított folyosó húzódott.

Ripley kézbe vette a fegyverét, majd minden teketória nélkül lendületet vett, és beugrott a nyílásba. Egy másodperccel később hangos dobbanással landolt a fémpadlójú folyosón.

Call várt egy kicsit, hogy Ripley félrehúzódhasson, majd a nyíláshoz lépett, és fürgén átmászott rajta. Odasietett Ripley mellé, körbenézett.

A hely, ahol álltak, hat folyosó találkozási pontja volt. Az egymás melletti járatok hatvanfokos szöveget zártak be egymással. Mind a hat falain zöld és piros számok villogtak; a kijelzőkön különböző adatok jelentek meg.

A jelek szerint senki sem tartózkodott a közelben, de Call, hogy biztos legyen a dologban, a társára nézett. Ripley szimatolt és fülelt, átvizsgálta a közeli folyosószakaszokat. Pár másodperccel később elégedetten bólintott.

Tiszta a terep – gondolta Call.

Elindult az egyik folyosón. Látszólag taláalomra választotta ki a járatot, de nem ez volt a helyzet; biztos volt abban, hogy így fogja megtalálni azt az egységet, amit kerestek; a régebbi egységet, amit azért őriztek meg, hogy legyen mivel pótolni az újabbat, ha annak valami baja esik.

Call biztos volt a dolgában; tudta, ezek az egységek olyanok, mintha ugyanabból az öntőformából kerültek volna ki. Annak idején olcsóbbnak bizonyult egy terv, egy séma szerint felépíteni valamennyit. Ez az uniformizáló stratégia nem tett jót a gyártó cégnek, amely éppen ennek köszönhetően vesztette el piaci részesedését. Callt persze ez a legkevésbé sem érdekelte; a cégek, de még a kormányok sem lehettek a hasznára.

Ahogy végigment a folyosón, úgy érezte, mintha a falakat szegélyező komputerek megszólítanák, könyörögnének neki, nem kódokat, hanem kéréseket villantanának a szemébe; mintha egy régimódi börtön folyosóján haladt volna, amelynek celláiból rabok szólongatják.

Hülye vagy – gondolta. – Érzelmeket tulajdonítasz ezeknek az ostoba adatfeldolgozó gépeknek. Legközelebb mit csinálsz majd, Call? Megszervezed a komputerek szökését?

Egy perccel később megtalálta azt a kis, piros kijelzőt, amit keresett. Ripley, aki éppen olyan sokszor járt ilyen helyen, mint Call, felpattintotta a kijelző alatti panelt, és kihúzta belőle a hosszú tűvel ellátott vezetékét.

Call felsóhajtott, amikor meglátta a tűt, de Ripley, aki sosem foglalkozott társa érzéseivel, határozottan a kezébe adta.

– Rajta! – mondta.

– Már csinálom! – felelte Call.

Felgyúrte a zubbonya ujját, és levette az alkarjáról az anyajegynek látszó zárókupakot, szabaddá téve az apró csatlakozóaljzatot. Halkan káromkodott egyet, és átvette Ripleytől a tűt.

– Utálom ezt! – mondta.

Ripley bólintott.

– Tudom. Ezt eddig csupán százötvenszer közölted.

Nemrég még arra is képes volt, hogy szemkontaktus révén kerüljön kapcsolatba a komputerekkel; ez a képesség egyike volt azoknak, amelyekkel a hozzá hasonló, második generációs androidokat felruházták. Ám miután fellázadtak a gyártóik ellen, Call és társai kiégették saját modem drive-jaikat, hogy ezen keresztül ne lehessen a nyomukra akadni.

Azóta manuálisan kellett rákapcsolódnia a komputerekre. Nem a megoldást gyűlölte, sokkal inkább az érzést, amely a kapcsolódás után elárasztotta. Amikor rákötődött egy-egy gépre, mindig úgy érezte, folyékonyá válik a belseje; úgy érezte, mintha valójában nem is létezne.

Nehéz ezt elmagyarázni egy emberi lénynek. Call tudta, mert már próbát tett ezzel. Csak egy másik android érthette volna meg, márpedig tudomása szerint nem létezett több android rajta kívül. Figyelembe véve, hogy a hatóságok milyen nagy elszántsággal vadásztak rájuk, Call nagyon valószínűnek tartotta, hogy ő fajtája utolsó egyede.

Kellemes gondolat – villant át az agyán.

Fogcsikorgatva bedugta a tűt a mesterséges bőr alá, becsúsztatta a végét a csatlakozóaljzatba, és lehunyta a szemét. Az adatok azonnal elárasztották, elsöpörték, megtöltötték, eggyé váltak vele.

Káprázatos, vakító, rettenetes és mégis csodálatos dolog volt, olyan erők örvényébe került, amilyenek a valódi világban nem léteztek.

Az android erőlködve próbálta megőrizni saját énjét, tudati függetlenségét, miközben ki kellett nyitnia önmagát a körülötte viharzó dolgok számára. Egy hasonló helyzetbe kerülő embernek minden bizonnyal hányingere támadna. Egy ember talán elájult volna, de Call erőt vett magán, és még mélyebben belemerült az adatviharba.

Kitartás. Réteg a rétegen... Megpróbálta elhíttetni magát, hogy érti környezete logikáját. A vihar támadást indított ellene, logaritmussá változtatva magába akarta olvasztani, ám ő kitartott.

Nem, a rohadt életbe! – gondolta. – *Ennél azért több vagyok!* De azt sem tehetette meg, hogy erősen belekapaszkodik ebbe a gondolatba, mert ebben az esetben jelentősen lelassult volna a teljesítménye.

Óvatosan merült mélyebbre, állhatatosan keresgette az adatrobbanások közötti ösvényeket. Eleinte az árral haladt, majd azzal szemben, vigyázott magára, kiterjesztette az énjét, míg végül óriási erőfeszítések árán sikerült eljutnia a keresett helyre.

Megtalálta a keresett információt. *Végre!* – gondolta. Boldog volt, hogy ennyire közel került a befejezéshez.

Ám amint elérte a célt, az android rájött, hogy az, amit talált, sokkal több, mint az, amit keresett. *Feneketlen szakadék, tele adattal* – gondolta, miközben álmélkodva figyelte a csillámló információrögöket. Pontosan ilyen típusú anyagra volt szükségük.

Sajnos még mélyebbre kellett ásnia, és ez a gondolat még tovább feszítette elpattanni készülő idegeit. Meg kellett tennie, innen már nem fordulhatott vissza, hiszen most végre előkerülhet a kirakósjáték legutolsó, éppen ezért legértékesebb darabkája.

A pokolba! Mi a legrosszabb, ami történhet velem? – tette fel magának a kérdést cinikusan.

Úgy döntött, ebbe inkább nem gondol bele. Megacélozta magát, és lemerült. Minél mélyebbre jutott, annál fényesebbé és erősebbé váltak az adatáramlatok. A hullámok elszántan csaptak feléje, hogy pengeéles tarajaikkal véres csonkokat hasítsanak ki a tudatából.

Nem volt ideje arra, hogy aggódjon, arra kellett összpontosítania, amit csinált.

Amikor elérte az első adattömböt, azonnal magához vette. Ugyanezt tette a másodikkal, a harmadikkal is. Továbbhaladt, olyan helyekre ment, ahol az elfelejtett, hiányos adatok tárolódtak. Már éppen elég információt sikerült összegyűjtenie, mégis folytatta a kutakodást.

Kínlódva, de precízen összegyűjtötte a morzsákat. A feladat eleinte elvégezhetetlennek, lehetetlennek tűnt, de végül mégis sikerült befejeznie.

A sikernek azonban ára volt. A minél alaposabb munkavégzés érdekében gyengítette a védelmi falat, amit az áramlatok támadásai ellen emelt, így az örvények hideg, nedves cafatokká változtatták tudata peremeit.

A kérdés az volt, hogy énjének elég nagy része megmaradt-e ahhoz, hogy visszaküzdje magát a valós világba, ahol felhasználhatja mindazt, amit sikerült összegyűjtenie. Nem tudta, de elhatározta, kideríti.

Lehunyta a szemét, és mászni kezdett. Karja és lába egyszerre mozgott, és nem foglalkozott az útjába kerülő akadályokkal.

Terhe nehezebb volt, mint gondolta, az a veszély fenyegette, hogy visszarántja, valahányszor sikerült előrébb jutnia, visszahúzza a mélybe, és ott tartja a szakadék fenekén. Több alkalommal is eszébe jutott, hogy ledob belőle valamennyit, felmászik, és később majd visszatér a maradékért.

Nem tette meg, mert tudta, talán sosem jöhet vissza erre a helyre. Összeszedte az erejét, és nekifeszült a haragvó vihar-
nak. Egy örökkévalósággal később, öntudata maradványait ölelgetve kinyújtotta kezét az áldott sötétség irányába...

És egy utolsó, minden erejét kimerítő lendülettel visszajutott a valós világba.

A komputer mellé rogyva Call érezte a gép keménységét, hidegségét, vitathatatlan valóságosságát. *A rohadt életbe – gondolta, énje után kapkodva. – Ez szívás volt.*

Elhatározta, soha többé nem merül ennyire mélyre. Soha! De most megérte. Ha valóban azt sikerült összegyűjtenie, amit gondol, akkor talán nem is kell végrehajtania újabb merüléseket.

Hirtelen Ripley arca jelent meg előtte. A nő türelmetlenül nézett rá.

– Megszerezted? – kérdezte.

– Meg – felelte Call. Úgy döntött, egyelőre nem árulja el, hogy *mennyit* sikerült összegyűjtenie. – És jól vagyok. Kösz, hogy megkérdezted.

Kirántotta a karjából a tűt, odadobta Ripleynek. Visszaillesztette a helyére az „anyajegyet”.

– Jól van – mondta. – Menjünk.

Ripley már elindult, a hat folyosó találkozási pontja felé tartott. Határozottan lépkedett. Call izzadva követte. Nem könnyű dolog lépést tartani egy megszállottal.

Az android örült, hogy Ripley az ő oldalán áll. Már volt alkalma megtapasztalni, milyen a másik felállás.

Évekkel korábban, az *Aurigán* történt. Call akkor meg akarta ölni Ripleyt, mert úgy gondolta, a nő testében egy szörny lakozik. Mint kiderült, a szörny akkor már kiszakadt belőle.

De a szörny génjei még mindig jelen voltak Ripleyben, át-ítatták a szöveteit, átalakították szervezete működését. Olyan erős volt, hogy a pusztá öklével behorpaszthatta a fémfalat; olyan szívós volt, hogy túlélte volna, ha közvetlen közélről rálőnek egy sokkpuskával. A vére bizonyos idő alatt az egy méter vastag fémfalakon is átrágtá magát.

De a szörny hatása leginkább Ripley elméjében mutatkozott meg. Legbelül jéghideg ragadozó volt, mindig, mindent azért tett, hogy gyorsan és hatékonyan végezzen prédájával. Azt, hogy megmaradt az emberek között, pusztán annak köszönhető, hogy képes volt uralkodni gyilkos ösztönein.

Különös – gondolta Call. Ripley külsején nem lehetett látni, hogy valójában az idegenek öröksége. Pontosan úgy nézett ki, mint azok az egészséges, sportos nők, akik sok időt töltenek az edzőtermekben.

De én is olyan vagyok – gondolta Call –, én is emberinek látszom, pedig egy átkozott futószalagról kerültem le!

2

S

zuper – gondolta Benedict, ahogy végighaladt az illatos, virágos dzsungelben kitaposott, keskeny ösvényen.

A feje fölött világító csillagfolyóra nézett, amelynek fénye keresztüljutott a plasztüveg kupolán. Nem kellett nagy erőfeszítést tennie ahhoz, hogy azt érezze, a Földön van, és az éjféli égboltot nézi.

Évtizedek óta nem járt szülőbolygóján. Már régen elfelejtette, az év mely szakában milyen csillagképek láthatók a Föld egén.

A munkatársai többsége sosem nézte a csillagokat a Földről. Máshol, fényévekre a bolygótól, valamelyik távoli telepvilágon születtek.

Proserpina. Curonomai. Samhain. Sötétség Fivére...

Romantikus nevek, bár a hozzájuk tartozó bolygók többsége ércekben gazdag sárgolyó volt, semmi más. A telep,

amelyen Benedict dolgozott, nem kapott ilyen egzotikus nevet – talán azért nem, mert nem egy sárgolyón állt.

Közel volt az egyik sárgolyóhoz, feltéve, hogy „közel”-nek lehet nevezni az orbitális pályát. A bolygóhoz csupán a gravitáció néhány törékeny szála kötötte hozzá; ezek a köldökszinórok tették lehetővé, hogy meghatározható helyen maradjon, s így viszonylag könnyen rátaláljanak az utánpótlást szállító hajók.

Ami sokkal fontosabb volt: az orbitális pályán lévő telepre fél napig rásütött a nap, a levegője pedig mentes volt minden olyan élősködőtől és mérgeanyagtól, amire a növények kényesek. Éppen ez volt a Kupolák megépítésének elsődleges oka.

A Föld túlságosan zsúfolttá vált ahhoz, hogy bármit megtermeljenek rajta, különösen ha olyan növényekről volt szó, amelyek csak az esőerdőkben vagy más, nagy helyet elfoglaló helyeken élhettek. A veszélyeztetett, különleges – például gyógyászati – célokra termesztett növények termesztésére az egyik legkézenfekvőbb megoldás a botanikus kupolák megépítése volt.

Harminc évvel korábban ez volt a hivatalos álláspont, de az elmúlt három évtizedben a Föld lakóit egyre kevésbé érdekelte a flóra megőrzése, ami pedig a gyógyszeripart illeti: a szintetikus szerekkel sokkal jobb eredményeket lehetett elérni, mint a természetes eredetűekkel. Az egymástól meghatározott távolságban felépített kertkolóniákkal egyre kevesebbet foglalkoztak.

Ha nem kerül olyan sokba a leszerelésük és lebontásuk, talán már nem is léteznek. Szerencsére olcsóbbnak és könnyebbnek bizonyult fenntartani őket. Így tehát tovább működtek, és menedékül szolgáltak az olyan emberek számára, akik Benedicthez hasonlóan sehol a galaxisban nem találták a helyüket, sehol sem bírtak megmaradni hosszabb ideig, csak a növények között.

És most már ehhez a helyhez se passzolok – gondolta Benedict.

Már rég elege lett a Kupolában élő többi botanikusból, pedáns seggfejeknek tartotta őket, akiknek fogalmuk sincs arról, milyen unalmasak. Időnként még mindig előfordult, hogy megivott egy pohár bort Philippel, de ezt is pusztán megszokásból tette.

Ha előre tudja, milyen egy kupolatelepen élni és dolgozni, milyen az, hogy az ember éveken át ugyanazokat az arcokat látja, talán más hivatást választ magának. Földi munkát vállal, esetleg elszegődik valami kutatóhajóra – bármi, csak ne ez!

Fiatalabb korában úgy gondolta, romantikus lehet magányosan egy távoli helyen dolgozni. Eltartott egy ideig, míg rájött, hogy tévedett. Most pedig már túl késő volt ahhoz, hogy változtasson. Megöregedett, saját szokásainak és megszokásainak csapdájában ült.

Elvégezte a munkáját, a feladatokat, eleget tett az elvárásoknak, de már semmiben sem talált örömet. Ahogy teltek az évek, egyre több mindenről lemondott, egyre inkább feladta önmagát, a vágyait és az álmait; a reményei lassan, de biztosan semmivé foszlottak.

Már a szexet sem élvezte. Mivel csupán Hendricks, Gogolac és Angie közül választhatott, már évekkorábban úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha egyikükkel sem kerül szorosabb kapcsolatba. Philip biztos nem rajongott volna az ötletért, hogy egykori osztálytársa a lányával kavar.

Nem, ennek biztos nem örülne – somolygott Benedict.

Így aztán nem sok minden maradt, ami értelmet adott az életének. Csak a csillagok látványa nyújtott neki némi örömet, meg persze a sindzsabalevél.

A Kupolában élő többi növényvel ellentétben a sindzsaba nem a Földről, hanem egy idegen világról, a Káliról száрма-

zott. Káli a hindu mitológiában istennő volt, a galaxisban pedig a legkellemesebb, leglakhatóbb bolygó, amit ez emberiség eddig talált; az egyetlen olyan planéta, amelyen a földihez hasonló növény- és állatvilágot találtak.

Ha nem ez a helyzet, akkor a sindzsaba még véletlenül se kerülhetett volna be a Kupolákba, ahol az emberi igényeknek megfelelő oxigén-nitrogén keverék alkotta a levegőt. Benedict hálás volt azért, hogy a növény szereti az adott atmoszférát.

Nagyon hálás...

Hirtelen felfedezte azt, amit keresett. A fák fehér ágai egy kifejlett szarvas agancsaira emlékeztettek. A gallyacskákon húsos, hólyagos, fekete levelek nőttek. Benedict mosolyogva a legközelebbi, legalacsonyabb ághoz lépett.

Ahogy közelebb ért, eszébe jutott, hogy a sindzsaba levelei nem is olyan feketék, mint amilyeneknek messziről látszanak; valójában sötétzöldek. Az egyik kezével megfogta az ágat, a másikkal pedig letépett egy húsos, hólyagos, sokat ígérő levelet, ami különösen érettnak látszott.

Biztos, hogy érett – gondolta gyermeki izgalommal vigyorgva.

A szájába tömte a levelet, és rágcsálni kezdte. A szétpattanó buborékokból meleg, keserűes folyadék csorgott a szájába. Nem ez volt a legjobb íz, amit valaha érzett, de nem is emiatt szerette a sindzsabát, hanem azért, mert a levelek erős hallucinogén anyagot tartalmaztak. Olyan anyagot, amitől úgy érezte, megolvadnak a csontjai, ami fényes, ragyogó nappá változtatta az arcát.

A Kupolákban mindenki úgy gondolta, Benedict az univerzumban élő legbékésebb ember. Tényleg nagyon türelmes volt, de ezt a helyet még ő se bírta volna sokáig elviselni a barátai segítségével nélkül.

Végighúzta a kezét a húsos, feketés leveleken.

– Ti vagytok a barátaim – mondta hangosan. – A legjobb barátaim...

Az anyag hatni kezdett rá. Először a gyomrában áradt szét az ismerős melegség, ami fokozatosan átjutott a végtagjaiba. Gratulált magának, hogy sikerült ilyen érett, ilyen pompás levelet találnia.

Megjegyzem ezt az ágot – gondolta, de már abban a pillanatban tudta, hogy ezt mégsem fogja megtenni. Az élvezet felét éppen a vadászat jelentette.

3

B

olero a pilótafülke ablakán keresztül csak egy keskeny sávot látott volna a Byzantium félhomályos, kísérteties dokkjából, a beállított hajók szürkészöld testéből és az időnként felvillanó jelzőfénycsávokból, de a műszerfalán szerencsére volt egy monitor, amin keresztül szemmel tarthatta a többi részletet is. Ezen a képernyőn keresztül látta az állomás főszintjén keresztülfutó nyolcágú folyosót, amely a Byzantium testét összekapcsolta a dokkkal.

Vriess videós találmánya – gondolta. – Ez is működik. Szokás szerint.

Vriess képtelen volt arra, hogy használja a lábait, de a keze borzasztóan ügyes volt. *Ezt én tudom a legjobban* – gondolta a nő elégedett mosollyal. Vriess, ahogy motorizált kerékes székével ide-oda gurulászott, feltűnés nélkül elhelyezhette a távirányítású videokamerát az egyik falon.

Bolero beütött egy parancsot, mire a monitor képet váltott; most azt mutatta, amit a Vriess kerekesszékére szerelt kamera látott. Vriess ugyanis – ez nála természetes volt – magát is bekamerázta. Bolero első pillantásra megállapította, hogy a kis ember egy verekedés kellős közepén tartózkodik.

Ez azt jelentette, hogy Johner és a többiek elkezdtek az akciót, zavart keltettek, lehetőséget adva Callnak arra, hogy elvégezze a munkát. Bolero összefűzte vékony, sötét ujjait, kifelé fordította a tenyerét, és megfeszítette a csuklóját. A csontjai hallhatóan roppantak egyet.

Az anyja annak idején azt mondogatta, ha nem szokik le erről a csontropogtatásról, nagy, ronda csuklója lesz. Az anyja időnként azt is kijelentette, nem lesz boldog élete, ha elszegődik valamelyik teherszállító hajóra, és az úrt járja.

Anyja nem sokat tudott...

Bolero tizennyolc évesen lépett le otthonról, azóta mindig hajókon dolgozott, de azon a napon, amikor megismerkedett Ripleyvel, valami egészen másba kezdett bele.

Valami sokkal nagyobb, sokkal fontosabb dologba. Valami olyasmibe, amire az ember egész életében emlékezhet. Olyasmibe, amit sosem fog megbánni.

Megnyomott egy gombot, bekapcsolta a hajó belső kommunikációs rendszerét.

– Hé, fiúk, lányok! – mondta. – Ideje lelépnünk. Van valami, amit tudnom kell, mielőtt beindítom a hajtóműveket?

– Most őszintén, Bolero – szólalt meg a hangszóróból egy mély, kulturált hang. – Tudod, hogy rajtad kívül csak én tartózkodom a hajón. Muszáj úgy szólítanod, hogy „fiúk, lányok”?

– Szeretem ezt a dumát – vallotta be a nő. – A hajtóművek?

– Indulásra készek.

Bolero bólintott.

– Kösz, Rama.